

Модерни Гестапо

Колико год се данас човек трудио да задржи мир и сталоженост у овој општој свакодневној вреви, то ипак реткима полази за руком. Просто светски догађаји непрестано указују да нема никакавог смиривања сукоба нити криза, него да, чак, број криза расте као и разноликост драматичних догађаја. Сведоци смо велике трагедије као резултат терористичког напада у концертној дворани у Москви и тај догађај по свим аспектима наговештава само даље заостравање у украјинском сукобу и неумитану перспективу великог ратног сукоба. Данас се одвијају бројне војне вежбе и све те вежбе пре служе за довлачење огромних војних ресурса у подручје потенцијалног сукоба, него што су то вежбе за потребе утезања војне логистике. На врло озбиљне планове Запада указују огромне колоне војних ресурса које се крећу широм Европе према руској граници, па чак и из Грчке, док се на руској страни, такођер, довлаче најсавременији ракетни системи каквих колективни запад не поседује. Не треба заборавити да НАТО снаге могу бити искориштене и у овладавању нарастајућих немира широм Европе.

Изузетан је догађај и рушење моста у Балтимору ударом теретног брода у мост. Овај догађај ће узроковати озбиљан лом ланаца снабдевања бар што се тиче САД јер овај град представља 9-ти највећи светски тзв. хуб са вредношћу од 81 милијарду долара и са прометом робе од 52 милиона тона робе годишње. Просто рекло би се да је то део планиране агенде разорења ланаца снабдевања и такав утисак се не може избећи. Раст цена хране у свету је потпуно видљив, док је у Северној Америци раст цена хране незаблежен.

Контрола информација

Опет, у међувремену се констатовало да у сукобу у Гази, Палестинци и поред свега добијају медијски рат и то на Интернет платформама.

Тако је још у новембру прошле године уочено да је нпр. друштвена мрежа Тик Ток са око 8 милијарди корисника у 150 земаља света на којој су афирмативни садржаји из Израела имали од 187 до 244 милиона прегледа, док су афирмативни садржаји Пакестинаца имали и до 27 милијарди прегледа. То се наравно размотрило као велики проблем и у САД, те је ових дана донет закон о забрани Тик Тока. Овај поступак представља мала врата у општој Интернет контроли, јер се забрана односи на контролу свих уређаја приватног и комерцијалног сектора, чак и сигурносних канала комуникације, а казне за праћење Тик Ток садржаја се крећу до 20 година затвора и 250 000 до милион долара казне. Додајмо на све да се недавно десио у једном дану пад рада свих мобилних оператера у САД, као и то да се у року од 24 часа десио буквално ресет свих платформи друштвених мрежа прошлог месеца. Тако је дакле, започета званична контрола Интернет садржаја и захтев у Агенди 2030 може да се чекира бар што се тиче почетне фазе званичне контроле.

Кад је већ тако, напомнимо да и поред масовних протеста широм света који траже прекид ратних дејстава у Гази и захтевају достављање хуманитарне помоћи, могу се набројати стравичне последице овог сукоба. А то су: око 20 000 убијене деце, 17 000 деце без једног или оба родитеља, 38 000 несталих, 700 000 заражених разним заразним болестима, 32 срушене болнице, 2 милиона расељених и 133 убијена новинара итд. Ово је опис светске драме из које тек треба да започне велики светски сукоб.

Да би се можда боље сагледали застрашујући процеси у свету треба додати да је у току тзв. пандемије 263 милиона људи широм света гурнуто у екстремно сиромаштво, док је тај период створио 573 нова милијардера. Данас, дакле 10 водећих милијардера има имовину као 40% остатка света. И овакво стање и перспектива надоласће глади треба да подстакне сваког човека да се у свом домену супростави сатанистичкој локомотиви која не бира како да овај свет одведе на само дно опстанка.

Место незаборавне љубави

Но, проговоримо о догађајима на нашим просторима. Прошло је 25 година од НАТО агресије на СР Југославију, од најнечувенијег напада тада најмоћније алијансе икада на једну земљу. И после 78 дана потписало се примирје. У светској историји не постоји пример такве агресије нити таквог исхода нити ће постојати. После дефинитивно војног неуспеха НАТО снага, прибегло се методама окупационих структура од којих данас гледамо најразноврсније последице које тешко да смо могли очекивати и претпосавити. Велеиздајнички режим у последњих дванаест година је буквално истрвоточио све сфере и сегменте друштвеног и политичког живота од којих су неки ефекти окупационих метода произвели стање криминала незабележено у историји славног српског народа. Оно што није успело 78-дневно бомбардовање, успео је велеиздајнички режим потписујући срамне велеиздајничке споразуме и признавајући лажну државу Косово истовремено се представљајући патриотским државним водством. Но није велеиздаја једни „патриотски домет“ ове власти.

Погађате, ради се о трговини децом, о страшном механизму који је у последњих дванаест година послао 6000 малишана на пут без повратка. Иако, трагедија трговине децом постоји кроз више десетина година комунистичког режима кроз крађу беба којих је било на десетине хиљада, иако се ради о државном послу који је прибављао монструмима у том ланцу трговине огромну добит и после десетина година „чувено друштво безбедоносних служби“ ћути као заклано сматрајући да Истина потребује људе да би је сведочили. Не, вајни комунистички кербери, Истина ће наћи свој пут када то Господ одреди, али је ми морамо сведочити.

Дакле, као и пре тако и сада не постоји никакав правни ни уставни оквир који дозвољава да малолетни грађани Републике Србије буду упућени у породице страног језика, вере, културе и посебно

девијантних сексуалних одређења. Ни по уставу ни по Закону о правима деце не постоји одредба о праву држаних институција да суделују у промени идентитета било ког грађанина Србије, а камоли малолетног лица, посебно ту нема простора о тзв. најбољем интересу детета.

Па, драга браћу и сестре, пођимо са том децом на њихов пут од самог почетка тог крвавог пута. Најпре у њихове сиромашне често болешћу оптерећене породице једног дана долазе две тзв. госпође у пратњи полицијских службеника који само раде свој посао. Уз општу вриску, плач и неверицу остављајући и мајку и оца и рођаке и играчке, отети из наручја згрожених и очајних родитеља, деца завршавају у колима сами са непознатим људима, Да ли је могуће овом приликом описати ужас и очај само једног детета којем се одмах објашњава добробит тог суровог процеса, затим се тумачи потреба да се покори тим бескурпулозним људима одлазећи на непознато место у друштво друге застаршене деце. Можда ће отетог малишана мајка посетити једном или још једном, али детету се убрзо забрањује виђање са родитељима и презентују предности одласка из света незаборављене љубави.

Дакле, зашто се уопште трудимо, да ли је могуће описати драму те деце, да ли је могуће описати драму њихових родитеља, родбине и другара. И зауставимо се овде, страдање те деце није упоредиво са било каквим страдањем данас и приде ми смо бедни и неми сведоци све те нечувене несреће. Ми као друштво нормализујемо најсуровији прогон у оквиру сопственог народа и ћутањем товаримо себи тешке и претешке злочине над отетом децом.

Без судских налога и решења, службеници Центра за социјални рад и службеници полиције одвлаче децу из њихових породица тумачећи јавности и себи да се тако треба зарађивати хлеб сопственим породицама. Бројни су примери из искустава ближњих о овом криминалу, пре око годину дана је нашој саборки узета беба од месец

дана при наводно рутинској посети „познатог“ тима. Несрећна жена је једно вече остала без бебе и било каквог документа о одузимању детета и колико знам још није повратила дете у своје окриље. Познат је случај породице Тркуље који су први тешком муком успели вратити своје дете у окриље породице, али се нису успели отарасити притисака Цента за социјални рад и до данашњих дана. Центар за социјални рад неуморно терорише породицу Тркуља због финансијских разлога. Окупациони механизам са претњом о одузимању деце је оруђе терора према породицама које не желе децу подвргнути здравственом третману, има примера да законито отказивање послушности државних службеника такођер повлачи претње одузимањем деце, чак и анонимне пријаве су довољне да „модерни Гестапо“ закуца на врата несрећних породица. Познато је да се из породица отимају и троје и више деце, јер како би то рекли, то је потез који једним ударцем даје најбољи потенцијани профит. Треба имати на уму да агенције уз учешће комерцијалних компанија које суделују у међународним усвајањима су повезане са педофилским структурама, те дете на тржишту тих потреба кошта најмање 350 000 евра, а бебе коштају и 500 000 евра, о овим подацима постоје документарни филмови и бројни докази.

Да ли можда говоримо непроверено? А не, не. Све је то доживела породица Михаљица, али је уз огорчену јавност некако успела да поврати своја три сина са пута у пакао на земљи. Петак 8. март 2024. са свим детаљима поступања државних службеника потврђује сваку од ових констатација и сва незаконита дела тог дана нису добила никакав јавни одговор. Зашто нису, па једноставан је одговор – Стање је горе него што то обичан грађанин у протесту подршке уопште може да замисли.

Зато понављамо питање – Да ли полицијски службеници штите трговину децом када штите службенике државних институција које без судског налога или решења проваљују у породице, да ли, надаље, полицијски службеници незаконито поступају када спречавају мајци

приступ у Центар за социјални рад у 16 наврата, да ли брутално крше законска овлашћења када без икаваог налога спречавају примену судског налога о повратку деце мајци тог 8. марта и да ли су појединачно дужни да у тим условима откажу послушност. Да ли службеници Центра за социјални рад било где у Србији имају законско право да спречавају виђење деце са родитељима и да ли су те забране део припрема деце за међународно усвојење или другим речима - да ли таква процедура служи за психлошко сламање родитеља и деце у процедури названој „најбољи интерес деце“ на плану међународног усвојења. И још једно питање – Са којим правом Центар за социјални рад у Новом Саду после свих незаконитих радњи за које је чула цела Србија, може вршити притисак на Ану Михаљицу да потпише споразум о корективном надзору или признање кривице мајке?

И коначно још једно питање – Да ли грађане Србије обавезује незаконито наступање државних службеника у бројним случајевима на мирно реаговање и на основу ког закона? Другим речима, због нечувеног криминала државних институција у којем је најмање 6000 малишана остало неуставно без заштите матичне државе, ово друштво је доведено на сами руб грађанских немира, а то заправо и јесте крајњи циљ ове бруталне окупационе методе која користи криминал као најмоћније оружје уништавања једне државе.

Криминал у Србији је атомска бомба чији први талас експлозије се већ одвио. Само напор да се инспекцијским процедурама подвргне цео управљачки кадар свих Центара за социјални рад у Србији, да се проведе инспекцијски поступак над свим запосленим у Центрима за социјални рад, да се хитно врате на стотине деце које бораве сада у Центрима за социјални рад у окриље породица или ближе родбине или у хранитељских породица, једино може зауставити надолazeћу катастрофу. Апсолутно је беспредметно говорити о међународним усвојењима и те процедуре треба хитно забранити имајући у виду сва неуставна и незаконита поступања које су институције државе Србије доделиле себи и у крајњем право сваког детета на очување сопстеног

иденитета. У противном биће заиста немогуће спречити ескалацију која се преко ноћи може претворити у катастрофу јер зло којем присуствујемо је нечувеног капацитета и никад виђено у славној српској истоји. Размери распада државног интегритета и криминалних дела ове велеиздајничке власти ће једном достићи тачку иза које ће почети грађански сукоби које једноставно неће бити могуће контролисати и тај сценарио је императив окупационим структурама у разарању једне државе. Зато раскринкавање криминала трговине децом је најултимативнији интерес свих грађана Србије и одсудан корак у борби за опстанак.

Тако, дакле на крају, поменимо и групу грађана која у више од 1330 дана у окупљању пред Скупштином сведочи о овом нечувеном стању у држави.

Зато хвала свима, професорима, гостима, медијима, јутјуб каналу Колибри Калимеро и Ђорђу Кантару, каналу Народни пој и Срђану Костићу, каналу Српски Народни Сабор и Александру Милутиновићу. Хвала Србском Културном Центру Ћирилица Београд и братском удружењу Српска Солидарност и посебно пуковнику Милораду Ђошићу. Такођер хвала порталу Борба за истину и Гласу јавности и Радисаву Родићу на подршци са поруком:

„Деца која данас трпе страхоте сатанистичке немани ће нас једном питати где смо били. Одговоримо још данас сведочењем и делима отпора.“

Гордана Кангрџа-Микулић, двоструки магистар електротехнике, иницијатор и организатор Сабора Универзитетских Професора у оквиру којег сте сведоци многих излагања наших цењених професора и доктора наука петком у просторијама Ћирилице. Десетине излагања у оквиру Сабора можете погледати на сајту:

www.suprof.org

Врчин, 29.3.2024.

